

Păzește-ți inima!

John Flavel

Predici și eseuri

PĂZEȘTE-ȚI INIMA!

John Flavel

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original în volumul *Tracts of the American Tracts Society*, 1825.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portali sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:

<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții! – Proverbe 4:23

Inima unui om este cea mai stricată parte a trupului lui înainte de a fi regenerată, dar cea mai bună, după aceea. Ea este fundamentul principiilor vieții și izvorul faptelor omului. Atât privirea lui Dumnezeu este – și privirea creștinului ar trebui să fie – fixată în principal pe inimă.

Cea mai mare dificultate în convertirea unui om este aceea de a întoarce inima către Dumnezeu. Iar după convertire, cea mai mare dificultate este în a păstra inima orientată către Dumnezeu. În aceasta stă însăși importanța evlaviei; aceasta face să fie îngustă calea vieții și strâmtă poarta raiului. „*Păzește-ți inima*”, stă scris, „*mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții*” (Prov.4:23).

Prin inimă se înțelege că este vorba despre suflet în general sau, după cum spunea un apostol, „omul dinlăuntru”; iar prin păzirea inimii se înțelege vegherea constantă asupra gândurilor noastre, a scopurilor și înclinațiilor

noastre, cu scopul de a ne păstra departe de păcat și de a menține o comuniune liberă și duioasă cu Dumnezeu.

Modalitatea în care trebuie să facem aceasta este „mai mult decât orice” [în original „cu toată sârguința” – n.trad.]. Expresia este foarte categorică, anume „Păzește cu toată sârguința”, iar vehemența exprimării implică foarte clar cât de dificil este să ne păzim inimile și cât de periculos este să le lăsăm nesupravegheate.

Motivul este acesta, anume că „din ea ies izvoarele vieții”. După cum resortul dintr-un ceas pune în mișcare toate roțițele, tot așa inima este izvorul și originea atât a binelui cât și a răului. „*Om bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui*” (Matei 12:35). Îți atrag atenția asupra acestui adevăr important:

Păzirea și controlul corect al inimii, în orice situație, este marea îndatorire din viața creștinului.

A păzi inima presupune în mod obligatoriu o lucrare preparatorie de sfințire, care așează inima corect prin a-i da o înclinație și o aplecare nouă către lucrurile spirituale. Omul a fost creat la început cu o înțelepciune prin care să cunoască pe Dumnezeu, cu o inimă ca să Îl iubească și cu o voință ca să asculte de El. Prin căderea lui în păcat, omul a devenit cea mai răzvrătită și mai revoltătoare creatură, împotrivindu-se Creatorului său în calitate de sursă primară a tuturor lucrurilor, prin a se bizui

pe sine; ca fiind Binele suprem, prin faptul că se iubește pe sine; ca fiind Domnul cel preaînalt, prin a se dirija după voia proprie; și ca fiind sfârșitul tuturor lucrurilor, prin a-și căuta fericirea în sine. Astfel, omul a devenit opusul a ceea ce a fost creat, iar această tristă schimbare se manifestă în toate aspectele. Minte sa, cândva iluminată, este acum întunecată de ignoranță; voința lui, cândva supusă, a devenit plină de încăpățânare; și toate abilitățile lui, odată supuse, au aruncat la gunoi abilitatea de a stăpâni peste abilitățile sale superioare. Dar prin regenerare, acest suflet dezordonat este repus în ordine. Sfințirea constă în înnoirea sufletului după chipul lui Dumnezeu; astfel, bi-zuirea pe sine este îndepărtată prin credință; iubirea de sine este înlocuită cu dragostea de Dumnezeu; orientarea către voia proprie este înlocuită cu supunerea față de voia lui Dumnezeu și umblarea după lucrurile eului este înlocuită prin lepădarea de sine. Minte întunecată este din nou iluminată, voința refractară va fi supusă în mod suav, dorințele răzvrătite sunt cucerite gradual; și astfel sufletul, pe care păcatul l-a depravat în toate aspectele, este restaurat și îndreptat. De aceea, grija constantă a omului regenerat ar trebui să fie orientată către păzirea sufletului său în cadrul sfânt în care a fost făcut nou prin har. Aceasta este o muncă asiduă, căci deși harul a restaurat sufletul într-o mare măsură și i-a conferit o dispoziție cerească și continuă, totuși păcatul are tendința de a distruge aceasta din nou; astfel că până și o inimă înnoită, ca

și un instrument muzical, chiar dacă este acordat adesea, în scurt timp tinde să se dezacordeze din nou; inima creștinului, dacă este vie într-o îndatorire, adesea este încăpățânată și neascultătoare în alta. Așadar, a păzi inima presupune a o păstra cu grijă ferită de la păcatul care o murdărește, și a o menține în cadrul spiritual și plin de har care ne face potriviți pentru o viață de comuniune cu Dumnezeu. Și aceasta include următoarele îndatoriri:

1. Include observarea frecventă a pornirilor inimii.

Este un lucru greu să faci un om atent și dedicat acestui important lucru. Sunt unii care au trăit 40 sau 50 ani și care rar au găsit o oră pentru a-și cerceta inimile; dar sfinții știu că cercetarea inimii proprii este de mare folos și aduce mari avantaje; sufletul este înțeleptit prin a sta liniștit și a cerceta inima în tăcere; astfel el observă dacă el progresează sau nu în viața de sfințire.

2. Include smerirea adâncă la descoperirea răutăților și a răzvrătirilor inimii și rugăciunea fierbinte pentru a primi harul sfințirii.

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic” (Psalmii 51:10). Sfinții aduc multe astfel de rugăciuni la tronul de har; ei își umplu gurile cu aceste rugăciuni, plângând înaintea tronului milei: „O, vreau o inimă mai bună, o inimă care să iubească

mai mult pe Dumnezeu, care să urască mai mult păcatul, care să se apropie mai mult de Dumnezeu! Doamne, refuză-mi orice altceva, dar nu refuza să îmi dai o astfel de inimă!” Bradford, martirul, a observat că atunci când își mărturisea orice păcat, n-ar fi trebuit să își înceapă mărturisirea până când nu a simțit deja cătuși de puțină zdrobire a inimii pentru acel păcat; și când se ruga pentru a primi orice fel de îndurare spirituală, nu și-ar fi încetat cererea până când nu avea să simtă cătuși de puțină dorință fermă de a primi acea îndurare.

3. Include o gelozie sfântă și constantă pentru inimile noastre.

Gelozia bine intenționată pentru sine reprezintă un medicament bun care te păstrează separat de păcat. Acela care își păzește inima, trebuie să aibă ochii sufletului său treji și atenți la toate pornirile tumultoase și dezordonate ale ei; dacă pornirile scapă de sub control și poftele inimii sunt stimulate, sufletul trebuie să dea pe față și să ia prin surprindere aceste porniri înainte ca ele să fie puse în practică. „O, sufletul meu, poți sta liniștit în acest context? Gândurilor și poftelor tumultoase, de unde vă trageți scopul?” Fericit este omul care se teme întotdeauna. Prin această frică de Domnul omul se depărtează de rău, se leapădă de falsa siguranță și se păzește de stricăciune. Acela care își păzește inima, trebuie să acționeze cu teamă,

să vorbească cu teamă, să se bucure cu teamă și să petreacă tot timpul din călătoria lui pământească cu teamă; și aceasta va fi aproape îndeajuns ca să își păzească inima de păcat.

4. Include conștientizarea prezenței lui Dumnezeu cu noi, și a pune pe Domnul întotdeauna înaintea noastră.

Poporul lui Dumnezeu a văzut că acest lucru a fost deosebit de folositor în a-și ține inimile îndreptate spre El și în a le feri de păcat. Când ochiul credinței noastre este fixat asupra ochiului omniscienței lui Dumnezeu, nu îndrăznim să lăsăm gândurile și înclinațiile noastre pradă deșertăciunilor. Sfântul Iov nu suporta să își lase inima îndreptată asupra vreunui gând necurat sau deșert. „*N-a cunoscut Dumnezeu căile mele? Nu mi-a numărat El toți pașii mei?*” (Iov 31:4).

Ține mine, creștine, această lucrare asupra inimii este cea mai dificilă lucrare pe care o ai de făcut. A șovăi și a te încurca în îndatoririle religioase cu un duh ușuratic nu te va costa mult; dar când știi că stai înaintea Domnului și când îți limitezi gândurile deșarte și rătăcitoare printr-o constantă și serioasă sedere înaintea Lui, vei avea un preț de plătit. A obține o fluentă a limbii în rugăciune este ușor; dar a ajunge la frângerea inimii pentru păcat în timp ce îl mărturisești și la înmuierea inimii cu harul fără plată în timp ce Îl adori pe Dumnezeu pentru aceasta, a fi

cu adevărat rușinat și umilit sub influența conștientizării sfințeniei infinite a lui Dumnezeu, și a-ți păstra inima în această stare nu doar în timpul rugăciunii și închinării ci și după aceea, cu siguranță că îți va aduce multe dureri. A reprima manifestarea exterioară a păcatului și a conforma comportamentul exterior al vieții tale de o manieră adecvată nu este un lucru foarte dificil. Până și puterea bunului simț poate produce aceasta. Dar a ucide rădăcina corupției inimii și a o ține sub o stăpânire sfântă, a o menține în această stare, nu este o treabă ușoară.

Ține minte, este o lucrare constantă. Păzirea inimii este o lucrare care nu se va termina decât odată cu viața ta; viața și această lucrare trebuie să se încheie împreună. Nu există moment sau situație în viața creștinului care să permită întreruperea acestei lucrări. După cum mâinile lui Moise erau păstrate ridicate în timp ce Israel și Amalec se luptau, tot așa și noi trebuie să ne păstrăm veghetori asupra inimilor noastre. Întreruperea vegherii asupra inimilor lor pentru câteva minute i-au costat pe David și Petru multe ore de tristețe.

Ține minte, păzirea inimii este cea mai importantă lucrare. Fără aceasta, nu suntem decât niște formalști în ce privește religia. Dumnezeu spune: „Fiule, dă-Mi inima ta”. Când păzirea inimii lipsește, toate mărturisirile noastre, darurile și îndatoririle noastre nu valorează nimic.

Slăvirea lui Dumnezeu are mult de a face cu păzirea inimii. Dintr-o inimă nepăzită izvorăsc acele practici care îl fac pe vrăjmaș să blasfemieze; dar când inima este păzită cu toată sânguința, viața este roditoare în orice lucrare bună; și este scris că: *„Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit”* (Ioan 15:8).

Frumusețea comportamentului nostru izvorăște din dispoziția cerească și ordonarea sfântă a minților noastre. Este imposibil ca o inimă nestăpânită și neglijată să producă vreodată o viață pusă în bună rânduială; *„Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele”* (Matei 15:19). Observați ordinea: primele sunt gândurile rele; apoi practicile necurate sau adultere. Nu este acesta motivul pentru care discuțiile și îndatoririle multor creștini au devenit atât de lipsite de valoare și nefolositoare? Comuniunea lor atât cu Dumnezeu cât și unii cu alții a ajuns atât de jos. Unde este acea frumusețe atractivă care obișnuia să strălucească din conversațiile sfinților asupra oamenilor din lume? A fost o vreme când viețile și vorbirea lor erau diferite de ale celorlalți; vorbirea lor îi dădea pe față că erau Galileeni, indiferent unde se aflau; dar acum, de când speculațiile deșarte și controversile lipsite de roadă au ajuns să prevaleze, iar lucrarea asupra inimii și în ce privește evlavia practică sunt atât de mult neglijate, situația s-a deteriorat într-un mod care ne întristează. Vorbirea lor a devenit asemănătoare cu a celorlalți oameni, care, dacă s-ar

afla printre astfel de creștini, ar putea spune că i-au auzit vorbind pe limba lor, pe înțelesul lor. Și cu adevărat sunt puține motive să sperăm ca acest rău să fie reprimat și ca reputația religiei să fie reparată din nou, până când creștinii nu vor lua din nou în serios această lucrare veche și bună asupra inimii, când sarea preocupării cu cele cerești va fi din nou aruncată pe ape, astfel ca apele să curgă din nou mai curate și mai dulci.

Confortul nostru depinde în mod direct de păzirea inimilor noastre. Fii sigur, prietenul meu, că dacă vrei să sperii vreodată în ajutor pe calea lui Dumnezeu, trebuie să te străduiești în ceea ce privește propria-ți inimă; ai putea să te aștepti să ai parte de mângâieri obținute în circumstanțe ușoare; dar dacă vei ajunge să te bucuri vreodată cu adevărat de vreuna din ele, atunci eu sunt greșit. Iată ca-lea Scripturii: „dă-ți toată silința” și „pe voi înșivă încercați-vă” (2 Corinteni 13:5).

A fost odată un om evlavios care, de la începutul vieții sale de credință, a căutat cu atâta insistență siguranța de neînving a dragostei lui Dumnezeu, încât pentru o îndelungă perioadă de timp a tânjit după a auzi o voce vorbindu-i din cer. După îndelungi cerințe și dorințe, acest lucru i-a fost respins; dar, în timp, un lucru mai bun a fost obținut, prin modalitatea obișnuită a cercetării Cuvântului și a propriei inimi. Un alt om bun a fost condus de is-

pită până la granița disperării. În final, după ce a fost asigurat de mântuirea lui într-un mod mângâietor, cineva l-a întrebat cum anume a obținut el toate cele întâmplate. La care el a răspuns: „Nu prin vreo descoperire extraordinară, ci prin supunerea înțelepciunii mele față de Scriptură și prin compararea inimii mele cu aceasta”. Este într-adevăr lucrarea binecuvântatului Duh Sfânt de a mărturisii împreună cu duhurile noastre. Dar fii sigur, prietene, Dumnezeu nu va da sufletelor leneșe și neglijente mângâierile siguranței mântuirii; El nu va tolera atât de mult pe cât cred unii lenea și nepăsarea; porunca Lui a unit străduința noastră cu mângâierea. Mângâierea sufletelor noastre crește și scade în raport de străduința noastră în această lucrare a păzirii inimii.

Creșterea noastră în har depinde de păzirea inimilor noastre. Harul nu prosperă într-un suflet neglijent și lipsit de preocupare. Obișnuințele harului sunt semănate în inimă, și cu cât mai adânc sunt fixate, cu atât mai înfloritor și mai crescând va fi harul. Va fi înrădăcinat și semănat adânc. Prezența harului în inimă este rădăcina oricărei lucrări evlavioase făcute cu gura și cu mâna. Într-o inimă care nu este păzită cu grijă și cu sârguință, aceste influențe aducătoare de roadă sunt oprite și eliminate; ca urmare, o multitudine de deșertăciuni pătrund în loc și îi devorează puterea. Inima este ca o pășune pe care sunt hrănite o multitudine de gânduri în fiecare zi. O inimă păzită cu sârguință hrănește multe gânduri îndreptate către

Dumnezeu în acea zi. „*Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine*” (Psalmii 139:17-18). Și după cum inima plină de har le hrănește, tot așa ele hrănesc inima. „*Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze, când mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu, și când mă gândesc la Tine în timpul priveghiurilor nopții*” (Psalmii 63:5-6). Inima neglijentă nu folosește la nimic îndatoririle sau sacramentele creștine, însă acestea sunt ca niște conducte care se coboară din cer, prin care harul este udat și făcut roditor. Un om poate merge înainte cu un duh ignorant din sacrament în sacrament, poate asculta toate zilele sale de cele mai alese învățături și totuși să nu progreseze vreodată sub influența acestora; o inimă neglijată este ca o spărtură într-o corabie – nici o influență cerească nu poate rămâne acolo. Inima care stă deschisă pentru orice, este ca un drum deschis pentru toți pasagerii, pe care păsările cerului se coboară să devoreze sămânța care este împrăștiată asupra lui. Nu este suficient să auzim, dacă nu luăm aminte la ce și cum auzim; putem să ne rugăm și să nu ne fie de nici un folos dacă nu veghem la ce și cum ne rugăm.

Stabilitatea sufletelor noastre în ceasul ispitirii va depinde mult de grija cu care ne păzim inimile. Inima neglijată este o pradă ușoară pentru Satana în ceasul încercării. Dacă el cucerește inima, cucerește totul, căci inima

comandă asupra întregului om; și, vai, cât de ușor este de cucerit o inimă neglijată! Inima vegheată este cea care descoperă și suprimă ispita înainte ca aceasta să prindă putere.

Ai văzut așadar că păzirea inimii este marea lucrare a creștinului, în care stă viața și sufletul religiei și fără de care toate celelalte îndatoriri nu au valoare înaintea lui Dumnezeu.

De aceea, acum, voi arăta următoarele:

1. Că truda multor persoane în lucrurile religioase nu este decât o muncă pierdută și fără vreun folos vreodată.

Oamenii fac multe lucrări admirabile, lucrări care vor fi respinse complet, pentru că inimile lor nu au fost drepte înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este stânca fatală care va izbi mii de preținși credincioși pentru veșnicie. O, cât de multe ore au fost petrecute în auzire, rugăciune, citire; și totuși, în ceea ce privește finalitatea religiei lor, ar fi făcut mai bine să nu e fi străduit deloc. Tu L-ai respins pe Dumnezeu prin neangajarea inimii tale, care a acționat în lucrurile religioase ca și cum ar fi binecuvântat un idol care nu poate cerceta și nici da pe față inima – cum vei suporta atunci venirea Domnului? Cu ce chip vii tu să Îi spui că Îl iubești, când știi în conștiința ta că inima ta nu este dată Lui?

2. Prin urmare, concluzionez că, spre smerirea până și a inimilor celor mai alese, că dacă poporul lui Dumnezeu nu petrece mai mult timp și nu trudește mai mult cu privire la inimile lor decât fac în general, probabil că nu vor sluji mai mult lui Dumnezeu sau nu se vor bucura de mai multă mângâiere din partea Lui.

Aș spune creștinului care este nepăsător și indiferent în păzirea inimii sale că nu va excela. Mă întristează când văd cât de mulți creștini sunt când sus, când jos, plângându-se că trăiesc la un nivel sărac atât al slujirii cât și al mângâierii. Dar se pot aștepta ei la altceva, pe când ei trăiesc atât de nepăsători? O, cât de puțin din timpul lor este petrecut în taină, în cercetarea, smerirea și trezirea inimilor lor! Tu spui că inima ta este rece și te întrebi de ce, în timp ce o ții departe de Fântâna vieții? Acela care nu cunoaște transpirația credinței nu se poate aștepta la dulceața ei. O, creștine, mă tem că trebuie să accept această plângere cu privire la tine: „...*m-au pus păzitoare la vii; dar via frumuseții mele n-am păzit-o*” (Cântarea Cântărilor 1:6).

Controversele lipsite de roadă ne-au derutat de la evlavia practică. Cu cât mai bine ar fi fost dacă întrebările care ar fi agitat pe copiii lui Dumnezeu ar fi fost ca acestea: „Cum ar putea un suflet să observe primele semne ale depărtării de Dumnezeu?” sau „Cum ar putea un creștin căzut să se întoarcă la dragostea dintâi?” sau „Cum poate fi

păzită inima de gândurile necurate?” sau „Cum poate fi descoperit și dat morții un păcat de taină?”

3. Dacă păzirea inimii este atât de importantă, și dacă implicații atât de serioase și prețioase rezultă din ea, atunci haideți să chemăm pe copiii lui Dumnezeu de pretutindeni să se dedice acestei lucrări vitale.

O, creștinilor, studiați-vă inimile, vegheați asupra inimilor voastre, păziți-vă inimile! Mergeți în odăile voastre! Prea multă vreme ați fost străini de această lucrare. V-ați jucat prea mult în ce privește limitele evlaviei. Această lume v-a distrat de la lucrarea aceasta măreață prea mult timp. Nu vă veți decide oare chiar acum să vă înfrumusețați inimile? Ceea ce vă implor sunt acestea – să intrați în dialog cu inimile voastre, frecvent și cu sârguință, să nu mai suferiți ca nimicurile lumii acesteia să vă distragă atenția, să țineți o socoteală mai adevărată și mai credincioasă cu privire la gândurile și înclinațiile voastre, să cereți socoteală inimilor voastre, cel puțin în fiecare seară, cu privire la preocupările ei de peste zi.

Studierea, observarea și păzirea sârguincioasă a inimilor voastre va ajuta înțelepciunea voastră în privința celor mai însemnate lucruri ale credinței. Se poate ca un om să vorbească profund și clar cu privire la natura și efectele credinței, cu privire la necazurile și mângâierile

conștiinței și cu privire la dulceața comuniunii cu Dumnezeu, dar să nu fi simțit niciodată eficiența și influența dulce a acestor lucruri asupra minții lui. Dar, O, cât de întunecate și seci sunt aceste noțiuni, comparate cu ale aceleuia asupra cărui inimă ele au avut influență! Când un astfel de om citește psalmii lui David sau epistolele lui Pavel, el este gata să exclame: „O, acești oameni sfinți vorbesc chiar inimii mele! Îndoielile lor sunt și ale mele, necazurile lor sunt și ale mele și experiențele lor sunt și ale mele”.

Preocuparea și sârguința în păzirea inimii tale vor constitui unele dintre cele mai bune dovezi ale sincerității tale. Dacă gelozia pentru sine, grija și vegherea sunt preocupările tale zilnice, acestea argumentează în favoarea sincerității tale; căci ce anume, dacă nu simțul ochiului divin, ce anume, dacă nu ura reală față de păcat, ar putea îndemna la a fi preocupat de aceste îndatoriri tainice, care te deosebesc de toate celelalte creaturi?

Cât de aducătoare de roadă, dulceață și mângâiere trebuie să fie sacramentele și îndatoririle creștine pentru noi, dacă inimile noastre ar fi mai bine păzite! O, ce comuniune încântătoare am avea cu Dumnezeu, dacă meditațiile noastre la El ar fi mai constante! Un creștin a cărui inimă este într-o stare bună influențează pe toți ceilalți care vin în compania lui în aceeași îndatorire sau activitate. Ei se aliniază efectiv tânjind în a-și înălța inimile că-

tre Dumnezeu. El încearcă acum un argument, apoi un altul, cu scopul de a-i trezi și a-i influența; uneori ei pleacă acasă mai rău decât au venit; alteori activitatea lor este aproape finalizată înainte ca inimile lor să fie încălzite și trezite; dar în toată această vreme, se produce o lucrare de pregătire a inimii. Rugăciunile și predicile ți se vor părea foarte diferite față de situația de până acum, dacă inima ta ar fi mai bine pregătită. N-ai mai pleca acasă descurajat și ofilit, ci ai merge acasă cu o mulțime de motive de rugăciune, o adevărată șarjă de cereri pe care să le aduci înaintea lui Dumnezeu.

Prin aceasta, puterea slăbită a credinței va fi înnoită printre cei credincioși. O, dacă am vedea ziua aceea, când cei ce se pretind credincioși nu s-ar mai mulțumi doar cu a li se duce numele că trăiesc, în timp ce ei sunt în realitate morți spiritual – când razele maiestoase ale sfințeniei să zguduie lumea și să conducă la reverență din partea tuturor care sunt în apropierea lor — când ele să încălzească inimile tuturor celor care se apropie de ele, astfel ca oamenii să spună: "Cu adevărat Dumnezeu este cu acești oameni!"

Voi cei care pretindeți că sunteți credincioși, nu vreți să vă recăpătați reputația adevărată? Nu vreți să obțineți o mărturie onorabilă în chiar conștiința vrăjmașilor voștri? Atunci păziți-vă inimile! Vegheați asupra inimilor voastre! Lumescul din inimile voastre este ceea ce a făcut

ca viețile voastre să fie atât de lipsite de roadă. În primul rând, ați pierdut din vedere pe Dumnezeu și comuniunea cu El. Apoi v-ați mânjit comportamentul ceresc și sobru înaintea oamenilor. Și, prin aceasta, influența voastră asupra conștiințelor lor. Așadar, pentru meritul credinței, pentru onoarea mărturiei voastre, păziți-vă inimile!

Prin sârguința în păzirea inimilor noastre, vom preveni și îndepărta pietrele de poticnire și scandaloasele eșecuri dinaintea celor din lume. „*Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire!*” (Matei 18:7). Nu vi se umplu fețele de rușine, nu sângerează inimile voastre în piepturile voastre, când auziți despre căderea scandaloasă a atâtor de mulți prețiși credincioși? Cum este acest frumos nume batjocorit! Și cât de întristate sunt inimile celor cu adevărat credincioși! Prin aceasta, lumea se așează împotriva lui Hristos și a credinței, iar cei care aveau cândva o dragoste generală și o oarecare plăcere în căile lui Dumnezeu au ajuns să se înfioare și să dea înapoi. Cât de adesea sunt conștiințele credincioșilor prețiși și ignoranți copleșite în necazuri, când Dumnezeu îndepărtează de la sufletele lor orice mângâiere a părtășiei și orice bucurie cu privire la mântuirea Lui! Ce cuvinte am putea găsi care să exprime importanța și consecințele acestei lucrări? Toate aceste lucruri implică necesitate, sobrietate și frumusețe, când ne gândim la păzirea inimii.

Dacă copiii lui Dumnezeu și-ar păzi cu mai multă sârguință inimile, cât de mult ar fi îndulcită părtășia sfinților! „*Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele!*” (Numeri 24:5). Unii credincioși ar fi smeriți sub povara răutății inimilor lor și cât de blânzi și binevoitori ar fi ei față de ceilalți! Nu s-ar mai strădui să facă rău, n-ar mai critica pe alții cu răutate; ci ar fi gata să ierte, păstrând unitatea Duhului în legătura păcii.

Prin aceasta, mângâierile Duhului și influențele prețioase ale tuturor poruncilor, ar fi întărite și păstrate mai mult timp în sufletele noastre față de cum sunt ele acum. Cum se face, creștinilor, că aceste mângâieri nu persistă în noi? Fără îndoială, aceasta se datorează faptului că permitem inimilor noastre să se răcească din nou; am permis amestecul celor reci cu cele fierbinți; și asta din cauza nepriceperii și a lipsei noastre de preocupare în a ne păzi inimile.

Aș vrea să vă atrag acum atenția către câteva modalități spirituale de ajutor în păzirea inimii.

1. Împodobiți-vă inimile din belșug cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, care este cel mai bun antidot pentru păcat; faceți ca el să vă umple inimile din plin cu toate poruncile, promisiunile și avertismentele sale; în mințile voastre, în memoria, conștiința și înclinațiile voastre; și apoi el vă va păzi inimile.

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmii 119:11) Conștiința nu poate fi implorată sau trezită prin adevăruri uitate; ci păstrează adevărul Cuvântului în inimă, și el îți va păzi atât inima cât și viața. „Legea Dumnezeului său în inima lui și nu se vor poticni pașii lui” (Psalmii 37:31) sau dacă ei totuși se poticnesc, Cuvântul le va ridica inima rătăcită din nou. Noi nu ne rătăcim inimile niciodată dacă nu ne-am pierdut deja dinainte influența Cuvântului asupra lor.

2. Dacă vreți să vă păstrați inimile aproape de Dumnezeu, cercetați-le frecvent.

Cu cât o inimă se întâlnește mai des cu cercetarea și musturarea, cu atât mai rar va rătăci. Dacă orice gând deșert ar fi respins de la prima înfiripare a lui, și fiecare îndepărtare a inimii de Dumnezeu cu o cercetare severă, ea n-ar mai îndrăzni să se abată atât de curajos și de frecvent. Acele acțiuni care sunt comise cu rezistență nu sunt comise cu frecvență.

3. Acela care este decis să își păzească inima, trebuie mai întâi să observe cu atenție primele ei înclinații de a se îndepărta de Dumnezeu, și să o oprească imediat.

Odată neglijate, micile păcate vor crește și vor conduce la și mai multă lipsă de evlavie. Oamenii se gândesc puțin până unde poate ajunge un gând de mândrie, deșert

sau lumesc. „*Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde!*” (Iacov 3:5).

Și acum, dragii mei frați creștini, vă rog cu toată seriozitatea să puneți aceste lucruri la inimă. Socotiți beneficiile pe care le aduce o inimă bine stăpânită. Este cumva un lucru mărunț să vă fie ajutată înțelepciunea firavă de înțelepciunea divină? Să vă fie curățată sinceritatea? Să vă fie îndulcită părtășia cu Dumnezeu? Să vă fie păzite de la păcat sufletele voastre amenințate? Să vă fie umplute gurile cu rugăciuni? Este un lucru mărunț să vă fie înnoită puterea evlaviei, acum în stare decăzută, să fie toate păcatele scandaloase îndepărtate, comuniunea sfinților să fie restaurată la gloria ei dintâi, și influențele poruncilor și sacramentelor să se mențină astfel asupra sufletelor sfinților?

Dacă acestea sunt binecuvântări care merită să fie căutate, atunci cu siguranță că păzirea inimilor voastre cu toată sânguința este o îndatorire importantă! Nu te descuraja, creștine, de dificultatea acestei lucrări! Vine vremea când vei fi eliberat din această slujire, când vei scăpa de temerile și întristările tale, când tot întunericul va fi luat de peste mintea ta, când toată deșertăciunea va fi îndepărtată din gândurile tale și când ele vor fi orientate pentru veșnicie și cu toată încântarea asupra bunătății și excelenței supreme a Dumnezeului și Mântuitorului tău, de la care ele nu vor mai pleca vreodată, precum săgețile nu mai

pot pleca dintr-un arc rupt. Iar aceste stricăciuni pe care le vezi astăzi, nu le vei mai vedea vreodată; și vei lăsa jos armele rugăciunii, ale lacrimilor și gemetelor, vei pune asupra ta armura luminii, nu pentru a te angaja în vreo bătălie, ci pentru a triumfa pentru totdeauna, prin Acela care te-a iubit, și ți-a lăsat această încurajare plină de har: „*Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie*” (Apocalipsa 3:21).